

HET GOUD VAN DE RIVIER DE KWAI

GERARD DE VILLIERS

HET GOUD VAN DE RIVIER DE KWAI

GERARD DE VILLIERS

Het goud van de rivier de Kwai

De slang, die met twee houten spatels achter de kop werd vastgehouden, liet razend van woede zijn tong naar buiten schieten.

‘Kijk smeerlap,’ zei de kolonel, ‘dit is een koraalslang. Als hij je bijt, crepeer je binnen de minuut. Zul je nu praten?’

Malko voelde de koude rillingen over zijn rug. Hij had horen spreken over koraalslangen, de gevaarlijkste reptielen in de wereld.

Gérard de Villiers

Het goud van de rivier de Kwai

A.W. Bruna Fictie

Oorspronkelijke titel

L'or de la rivière Kwai

© 1988 Presses de la Cité

Vertaling

Maarten Meeuwes

© 1989 A.W. Bruna Uitgevers B.V.,

Utrecht

ISBN9789044967845

NUR332

Niets uit deze uitgave mag worden openbaar gemaakt en/of verveelvoudigd door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

I

Pong Punnak schrok van de trage roep van een gekko vlak bij zijn oor. De dikke hagedis lag in de volle zon uitgestrekt op een grafzerk, ongeveer een meter van de man die neergehurkt zat achter een bos felrode wilde orchideeën die hij geplukt had. Enigszins ongerust telde de Thai de keren dat het dier riep. Een even aantal bracht ongeluk, een oneven aantal geluk. Na de achtste keer keerde de stilte terug op het grote kerkhof, slechts verstoord door het geluid van het modderige water van de rivier de Kwai, die snel langs beide

zijden van het eilandje stroomde. De sampan waarmee Pong Punnak naar het eiland was gekomen, lag ongeveer een halve kilometer verderop, op het verste puntje van het eiland, tussen het hoge gras verborgen.

Pong Punnak keek de hagedis aan alsof hij hem wilde overhalen nog een keer te roepen, maar het reptiel was weer verder gegaan met zijn siësta.

Het was bijna twaalf uur en de zon bescheen de grafstenen, die enkele honderden meters breed in identieke rijen naast elkaar stonden. Ertussenin waren wilde bloemen opgekomen, waardoor deze sinistere plaats een feestelijk voorkomen

kreeg.

Om de tijd door te komen, ontcijferde Pong Punnak de inscriptie die in de steen vlak bij zijn schuilplaats was gegrift.

Ondanks de lange tijd die verstreken was, waren de letters duidelijk leesbaar:

‘Winston Stilwell, sergeant tweede klasse,
Zijne Majesteits Eigen Yorkshire Light
Brigade, 9 januari 1946’.

Hoe moedig Pong Punnak ook was, toch was hij bijgelovig. Hij voelde zich onrustig met al die doden om zich heen. Al waren ze minder gevaarlijk dan de levenden die hij achterna zat.

Slechts weinigen in Thailand wisten van het bestaan van dit enorme kerkhof af.

Het kleine eilandje, midden in de rivier de Kwai, was één groot kerkhof, met kaarsrechte lanen die zich ruim een kilometer ver uitstrekten, en hier en daar de enorme wortels van een baniaanboom, die de bulldozers niet weg hadden kunnen krijgen.

Alle rechthoekige zerken, die ongeveer twintig centimeter boven de grond uitstaken, waren gelijk. En op elke zerk stond een inscriptie: naam, rang en datum van overlijden.

Hier hadden zeventuizend mensen hun laatste rustplaats gevonden. Engelsen, Hollanders en Amerikanen die tussen 1942 en 1946 waren overleden aan

dysenterie, aan de ontberingen of door de Japanse kogels. Ze waren uit Singapore komen lopen en hadden gewerkt aan de spoorweg Singapore-Rangoon, ten koste van een dode per dwarsligger. De brug over de rivier de Kwai had alleen al drieduizend levens gekost. Na de oorlog hadden de geallieerden alle in het oerwoud verspreide grafheuvels doorzocht en de lichamen naar het kerkhof bij de brug gebracht. Meestal hadden ze niet veel gevonden en bedekten de grafzerken slechts wat resten.

Stroomafwaarts van de brug lag een tweede kerkhof, met achtduizend graven. Tussen beide in denderde de metalen

brug, die in plaats was gekomen van de provisorische overspanning van de Japanners, twee keer per dag onder de wielen van een passerende trein.

Vergeten in de jungle, honderddertig kilometer bij Bangkok vandaan, kregen de doden weinig bezoek, op zo nu en dan een oude strijdkameraad, of wat toeristen die naar de brug kwamen kijken, of mensen voor wie de kruisen weinig betekenden, na.

Zo iemand was Pong Punnak bijvoorbeeld. Met zijn kleine, levendige oogjes hield hij een man in de gaten die een zonnebril op had en gekleed was in een wit overhemd. Deze zat aan de

noordkant van het kerkhof, bij het water, te wachten.

Zo nu en dan wierp hij een blik op de graven. Niemand wist dat hij hier was. Plotseling verscheen er bij de met golfplaat overdekte brug een grote jonk op de rivier, die daar ruim honderd meter breed was. Hij kwam recht op de wachtende man af en liep vast op het zand, waarna twee grote, slanke mannen op het eiland sprongen. Het waren Thais uit het noorden, met Chinees bloed. Op dat moment kwam er een tweede man, die achter de man in het witte overhemd verborgen was geweest, te voorschijn en liep naar de twee mannen. Pong Punnak

voelde zijn hart in zijn keel bonken. Hij hield het schouwspel gefascineerd in de gaten. Hij zag bundels bankbiljetten van hand tot hand gaan. Hij werd zo door de gebeurtenissen in beslag genomen, dat hij opsprong van de roep van de gekko vlak bij zijn oor.

De rest ging heel snel. De vier mannen keken om in de richting van het lawaai. De roep van de gekko klonk nogmaals en tegelijk hoorde de Thai in zijn eigen taal roepen: 'Dood hem!'

De man in het witte overhemd stormde op Pong Punnak af. Enkele meters van het groepje bomen vandaan bleef hij staan en strekte abrupt zijn rechterarm, waarna iets

glimmends door de lucht vloog.

Pong Punnak ging er als een haas vandoor. Hij was vijf meter weg toen de weggeworpen dolk de grote gekko trof. Dodelijk gewond slaakte de hagedis een langgerekte, vreselijke, bijna menselijke kreet.

Ondanks de tropische hitte stroomde het zweet ijskoud over de rug van de Thai. Hij ging er nog sneller vandoor. Hij had nog geen dertig seconden voorsprong om bij zijn sampan, aan de andere kant van het eiland, te komen.

Rennend rukte de man in het witte overhemd de dolk uit het lichaam van de gekko en ging achter de Thai aan.

Zigzaggend tussen de graven rende Pong Punnak voorovergebogen weg, elke seconde verwachtte hij het staal van de dolk in zijn rug.

Geen van beiden zag een magere gedaante traag vanuit een groepje struiken aan de rand van het kerkhof te voorschijn komen. Een oude, uitgemergelde Thai, het hoofd bedekt met een haveloze hoed en gekleed in een oud, bruin gewaad. De kreet van de hagedis had hem uit zijn siësta gewekt. Nieuwsgierig keek hij naar de achtervolging. Er gebeurde nooit iets op het kerkhof, dat hij moest onderhouden voor een armzalig loontje dat hij eens in de twee jaar kreeg uitgekeerd. Toch was

het geen slecht baantje, want zijn enige bezigheid bestond uit het omploegen van een landje tussen twee graven en er een beetje papaver verbouwen, die hij aan de boeren in de vallei verkocht.

Hij zag de drie mannen bij de grote jonk staan en ging eens kijken.

De achtervolger was veel sneller dan Pong Punnak. Toen de Thai bijna aan de rand van het kerkhof was, keek hij om en zag de man in het witte overhemd tien meter achter zich. Het lukte hem nooit om op tijd bij zijn boot te komen. In paniek tastte hij onder zijn jasje naar zijn colt cobra .38.

Zijn vingers voelden een lege leren holster. Het pistool moest gevallen zijn toen hij achter de zerk gehurkt had gezeten. Wanhopig dook hij achter het laatste graf weg en zakte tot over zijn enkels in het zand. Terwijl hij nog op handen en voeten kroop, voelde hij een brandende pijn in zijn zij: het driehoekige lemmer van een dolk had zich in zijn rechterzij gedrongen. Gelukkig had hij in zijn val zijn tegenstander, die lichter was dan hij, omvergeduwd. Enkele seconden vochten ze zwijgend, tot Pong, opgezwiept door angst, het overwicht kreeg. Met alle kracht sloeg hij de ander met zijn onderarm op de keel. Hikkend liet de man in het

overhemd, wiens zonnebril in het zand was gevallen, los.

Pong Punnak gaf boven de ander over, kroop overeind en wankelde naar de sampan. Zijn benen voelden als lood aan, maar het lukte hem de boot in het water te duwen en erin te kruipen. Net toen zijn achtervolger overeind kwam, dreef hij snel op de stroming van de oever weg.

De Thai wankelde en sloot zijn ogen. Achter zijn oogleden fonkelden duizenden sterren. Tussen zijn tegen zijn wond geklemde vingers voelde hij het bloed stromen. Het liep langs zijn heup omlaag. Hij zou nooit sterk genoeg zijn om de oostelijke oever te halen. En om deze tijd

was de rivier de Kwai verlaten. De oevers schoven steeds sneller voorbij. Drie kilometer verderop zou hij te pletter slaan in de stroomversnellingen van Bor-Ploi, een rotsmassa vlak onder het wateroppervlak.

Met een bovenmenselijke krachtsinspanning lukte het Pong Punnak zijn peddel te pakken en de steven naar de oostelijke oever te wenden. Zijn auto, een kleine Datsun Blue-Bird, stond iets hogerop, vlak bij de weg, verborgen. De Thai had er bijna vijf minuten voor nodig om bij de drassige oever te komen. Hij leed zoveel pijn, dat hij zich niet meer om eventuele achtervolgers bekommerde. Het

was of hij een stuk roodgloeiend staal in zijn lever had.

Op handen en voeten voortkruipend vond hij een pad tussen de wirwar van lianen, bomen en hoog gras langs de oever. De sampan dreef leeg verder op de stroming. Eindelijk brak Pong Punnak door het woud van lianen heen en kwam bij de weg. Aan de voet van een enorme rozestruik kwam hij weer enigszins op adem. Hij speelde met de gedachte zich daar tot zonsondergang te verbergen, maar hij moest naar Bangkok, om te vertellen wat hij gezien had. Hij voelde dat hij de avond niet meer zou halen. Het duurde nog eens vijf pijnlijke minuten voordat hij

bij zijn auto was. Met een zucht van opluchting liet hij zich in de gloeiend hete auto vallen.

Zijn handen trilden zo erg dat het wel een minuut duurde voordat hij het contactslot had gevonden en kon starten.

De Datsun sloeg aan. Achter het stuur hangend en zijn zakdoek tegen zijn wond drukkend, stuurde Pong Punnak met één hand. Voor zijn ogen flikkerde een glanzend schijnsel en het bloed bleef langs zijn been stromen. Hij kermde toen hij aan de honderdvijfentwintig kilometer naar Bangkok dacht. Dat haalde hij nooit. De weg kronkelde tussen de met oerwoud bedekte heuvels door en volgde de loop

van de rivier. Het was onmogelijk te zien of hij gevolgd werd. De Thai volgde met schokkende motor de ene bocht na de andere, zonder nog te schakelen, gehypnotiseerd door het asfaltlint dat zich voor zijn ogen voortkronkelde. Hij voelde geen pijn meer, maar de onderste helft van zijn lichaam was helemaal opgezwollen. Hij durfde zijn wond niet aan te raken. Plotseling maakte het oerwoud zonder overgang plaats voor een vlakke, in rijstvelden verdeelde savanne. De weg verliet de rivier de Kwai, die verder ging naar het zuiden, naar Maleisië. Tot aan Bangkok, nog honderd kilometer, zou het landschap niet meer veranderen.

Half bewusteloos ontweek Pong maar net een grote, met bamboe geladen vrachtwagen. De weg liep nu kaarsrecht. Hij keek in zijn achteruitkijkspiegel en zag een stip in de verte. Nog een auto. Het bloed bonkte steeds harder in zijn slapen. De Datsun slingerde gevaarlijk van de ene kant van de weg naar de andere. In zijn halve delirium zag Pong Punnak een bordje langs de kant van de weg staan: Kanchanaburi, 1 kilometer. Daar was vast telefoon. De Datsun reed de van hitte zinderende hoofdstraat op. Er was niemand te zien. Pong Punnak remde af bij een Chinese kruidenier annex restaurant, op zoek naar een telefoon. Het

lukte hem nog te stoppen en te roepen.

Een naakt kind kwam op hem af.

‘Telefoon,’ stamelde de Thai.

De kleine wees naar de muur achter de toonbank, die verborgen ging onder een stapel tropisch fruit, bananen en flessen Coca Cola en vluchtte daarna rennend naar de achterkamer.

Pong Punnak wist nu zeker dat hij Bangkok nooit zou halen. Het kostte hem moeite zich los te maken van zijn stoel; door het bloed plakte zijn broek aan het plastic. De vier stappen naar de telefoon leken onoverkomelijk. Met zijn linkerhand hield hij zich aan het toestel vast terwijl hij in zijn zak naar een muntje van twee

baht zocht. Maar het was geen taxifoon, hij hoefde de hoorn maar van de haak te halen en de centrale te bellen.

Hij pakte de hoorn en draaide 1-1-0.

Toevallig nam de telefoniste onmiddellijk op. Stamelend gaf hij het nummer dat hij wilde spreken. 'Snel,' mompelde hij, 'ik ben gewond. U moet me de grootste voorrang geven. Ik meen het.'

'U meent het,' zei de telefoniste.

Met zijn oor tegen de hoorn aangedrukt, luisterde Pong naar het gekraak van de lijn en de pogingen van het meisje om nummer 32341 in Bangkok te krijgen. Het leek eeuwig te duren. Door het jongetje geroepen, kwam de Chinese

eigenaar uit de achterkamer en bekeek wantrouwig de man in bebloede kleren en met op zijn gezicht plakkend haar, die zich krampachtig aan zijn telefoon vastklemde.

‘Hier komt uw nummer,’ zei de telefoniste triomfantelijk tegen Pong Punnak.

Hij opende zijn mond om iets te zeggen toen hij de in- gesprek-toon hoorde.

Ongelovig klampte hij zich vast. ‘Hallo! Hallo!’ Beleefd zei de telefoniste: ‘Ik zal u terugbellen. U belt van nummer 16, Kanchanaburi, is het niet?’

Maar Pong Punnak hoorde slechts het eentonige gezoem van de telefoon. Hij lette zelfs niet op de dichtslaande deur

achter zich. De Chinees wilde gillen, maar toen dacht hij aan zijn gezin. Voorzichtig verdween hij en trok zijn kleinzoon met zich mee.

In de centrale aan New Road, in Bangkok, hoorde miss Petti Udorn een verstikte kreet die het bloed in haar aderen deed stollen. ‘Meneer, meneer, hier is uw nummer. Het is nu vrij. Zegt u toch iets,’ smeekte ze.

Honderd kilometer daarvandaan was Pong Punnak stervende, met het driehoekige lemmer van een dolk in zijn hart.

De moordenaar in het witte overhemd trok het wapen terug en duwde het toen met een wellustige rilling nog dieper in het

lichaam.

Pong Punnak bood geen enkele weerstand meer.

Toen het dode lichaam op zijn rug achter de toonbank lag, boog de man in het witte overhemd voorover en verminkte het gezicht met enkele houwen, waarbij hij bijna een oog uitstak. Het speet hem dat de man al zo snel dood was. Hij had hem nog wat meer willen straffen omdat hij over hem heen had gekotst.

Toen hij opstond gaf hij hem nog een trap en sneed kwaad een zak rijst open. Daarna hing hij de telefoonhoorn op de haak en keek om zich heen.

De straat en de winkel waren verlaten.

Snel doorzocht hij het lichaam. Achter zijn zonnebril, waarvan een glas was gebarsten, waren de ogen van de moordenaar ondoordringbaar. Zonder zich te haasten stak hij zijn mes terug in een leren schede, die bij zijn rechterpols was bevestigd, liep de winkel uit en stapte in de oude, Amerikaanse wagen die achter de Datsun van Pong Punnak stond. Daarna reed hij weg in de richting van Bangkok. Enkele minuten later kwam de Chinees behoedzaam uit zijn achterkamer te voorschijn en snelde naar de opengesneden zak rijst. Met een schelle stem riep hij zijn vrouw om hem te helpen de rijst te verzamelen. Pas toen de laatste

korrel was opgeruimd, richtte hij zijn aandacht op het lijk. Hij doorzocht het en stak drie biljetten van honderd baht, die de moordenaar ontgaan waren, in zijn zak. Toen pas stuurde hij zijn kleinzoon weg om de politie te halen, aan de andere kant van het dorp.

De enorme DC8 van Scandinavian Airlines, *Knud Viking*, begon langzaam te dalen boven de met lichtjes bespikkelde Russische vlakte. Het was tien over een in de morgen. In de cabine heerste een vrijwel absolute stilte. Het enige geluid was dat van de lucht die langs de romp fliet. De motoren draaiden heel langzaam. De lichten gingen aan en er klonk een licht gekraak in de luidsprekers, waarna de ijle stem van de stewardess omriep: ‘Dames en heren, over enkele minuten landen we op Tasjkent in Russisch

Oezbekistan, voor een tussenlanding die ongeveer een uur zal duren. Wilt u uw riemen vastmaken en uw sigaretten doven. De temperatuur is zes graden Celsius.' Voor in het toestel, in de eerste klasse, kwam een passagier bruusk overeind, wakker geschud uit zijn comfortabele slaap, en boog naar het raampje. Hij maakte zich enigszins ongerust: het is altijd onaangenaam als een agent van de *Central Intelligence Agency* hoort dat hij op Russisch grondgebied gaat landen. Een ontvoering is gauw geregeld...

Zeker, op de passagierslijst van vlucht 971 Kopenhagen-Bangkok van Scandinavian Airlines stond hij slechts vermeld als SAS,

prins Malko Linge, Oostenrijker van adellijke afkomst. Een toegewijd ambtenaar zou in het ergste geval kunnen ontdekken dat prins Malko tevens ridder in de Orde der Serafijnen was, graaf van het Heilige Romeinse Rijk, ridder in eer en devotie van de soevereine Orde van Malta...

Hij had niets gemeen met een doodgewone geheim agent. Maar je moet niet al te veel op uiterlijkheden vertrouwen. Want SAS, prins Malko, was een van de topagenten van de *Central Intelligence Agency*, afdeling Planning. Toch was hij lid van een authentieke, oude, Oostenrijkse familie en bezat hij

een historisch kasteel in Liezen, vlak bij Wenen, aan de Oostenrijks-Hongaarse grens. Deze beide feiten hadden wel met elkaar te maken: Malko werkte voor de CIA om zijn kasteel te kunnen laten restaureren en om zich er op een dag terug te trekken. Maar de kosten van de restauratie leken eindeloos...

Malko rekte zich uit, stond op uit zijn behaaglijke stoel en streek de kreukels uit zijn donkere alpaca-kostuum. Karin, de prachtige stewardess van de eerste klasse, zei, toen ze voorbij kwam: 'Wilt u alstublieft uw riem vastmaken, meneer?' Ze was weelderig gebouwd, om in te bijten.

Al sinds Kopenhagen probeerde hij haar het hof te maken. Tevergeefs. Elke keer wanneer hij begon over een ontmoeting in Bangkok, wees ze naar de trouwring aan haar rechterhand. Dit was de enige valse noot aan een reis die fantastisch had kunnen zijn, als hij niet een opdracht had gekregen die niets met toerisme te maken had.

Het vliegtuig trilde: met neergelaten landingsflappen vloog de DC8 nu over de buitenwijken van Tasjkent. Malko keek op zijn horloge: het was tien voor half drie, in New York. Elf uur tijdsverschil. De vorige avond had hij in New York vlucht 912 genomen en was de hele nacht

doorgevlogen, waarna hij om negen uur 's ochtends in Kopenhagen was geland. Gelukkig had hij een beetje kunnen slapen.

De halve aardbol in een keer! Bovendien woedde er in New York een sneeuwstorm die in Groenland niet had misstaan, terwijl het in Bangkok zo'n vijfendertig graden moest zijn.

David Wise, hoofd van de afdeling Planning van de CIA, was degene geweest die de nieuwe dienst van Scandinavian Airlines had ontdekt: New York-Bangkok, direct via Tasjkent en Kopenhagen, over Rusland heen. De Transaziatische expres. Vergeleken met de

oude zuid-route met eindeloze tussenlandingen in Parijs, Rome, Beiroet, Teheran, Karachi en Calcutta, was het een verademing. Om nog te zwijgen over de gewonnen tijd. En voor Malko was elke minuut kostbaar.

Hij voelde een lichte schok: de honderdvijftig ton van de DC8 raakte de landingsbaan. Malko moest even slikken toen hij de *Bison*-bommenwerpers met hun rode sterren zag. De DC8 stopte naast een enorm, viermotorig Russisch straaltoestel. De nieuwe *Illyouchin* 112. Zo eenvoudig was het nu om Rusland binnen te komen.

Toch voelde hij zich niet gerust toen hij

zijn paspoort aan een militair met een groene helm gaf, die de identiteitspapieren van de passagiers innam. Zijn gouden blikken kruisten die van de Rus en hij stapte naar buiten.

Een lang, blond meisje van Aeroflot, met een blonde knot en gekleed in een blauw mantelpakje, ging de passagiers voor naar het kleine gebouw waar een groot spandoek hing waarop in het Engels stond: 'Welkom in Tasjkent'. De rijen toestellen van Aeroflot werden door krachtige schijnwerpers verlicht.

Het luchthavengebouw was oud en lelijk. Op de eerste etage schonk een enorme, dikke vrouw, die regelrecht leek

weggelopen uit een roman van Dostojevski, thee in. En er was zelfs een belastingvrije winkel waar de prijzen in dollars waren aangegeven. Malko vroeg zich af waarom de CIA en de KGB nog bestonden.

Gerustgesteld kocht Malko twee flessen wodka en een pond kaviaar, waarna hij zich op een keiharde, houten stoel liet zakken, totdat een stewardess het vertrek van de vlucht van Scandinavian Airlines aankondigde.

Voordat het toestel de startbaan opreed, gleed de DC8 van Scandinavian Airlines langs de rijen blauw geschilderde *Illyouchyns*. Voor hen lag de Himalaya,

met aan de andere kant Azië. Zodra het vliegtuig was opgestegen vielen de meeste passagiers weer in slaap. Behalve Malko. Ondanks zijn gerieflijke fauteuil kon hij niet tot rust komen. Hij boog zich naar het raampje, maar zag slechts sterren en onder zich een grote, donkere vlek. Ze vlogen nu boven Afghanistan. Over zes uur zou Malko in Bangkok, Thailand, zijn. De plaats waar zijn oude vriend Jim Stanford was verdwenen. David Wise had Malko praktisch bij zijn nekvel het Scandinavische toestel in gesleept. Hij had hem zelfs met een dienstwagen naar Kennedy Airport laten brengen, wat een ongelooflijke luxe was, want de CIA gaf

wel zonder problemen een half miljoen dollar uit aan de modernste snufjes, maar een auto met chauffeur als je niet tot de top behoorde...

Plotseling werd hij bevangen door een vreemde ongerustheid. Hij ging niet naar Bangkok voor een zaak als alle andere. Er was iets vreselijks aan de hand, iets dat nog niemand ooit eerder in het verleden van de dienst had meegemaakt. Hij zag David Wise in zijn kale kantoor weer voor zich. Het lag op de zeventiende verdieping en buiten woedde een sneeuwstorm, die met windstoten van honderdtwintig kilometer per uur de dikke ramen deed rammelen.

David Wise had hem een dossier gegeven waarin een aantal kranteknipsels zaten en had meteen gevraagd: 'Jij hebt Jim Stanford toch gekend?'

Vol weemoed had Malko zijn gouden ogen samengeknepen. Zijn hele verleden kwam naar boven, zijn eerste stappen als spion. Na de oorlog had Malko Jim Stanford bij wederzijdse vrienden in New York ontmoet. Ze hadden elkaar meteen gemogen.

Jim was een oudgediende uit de heldhaftige tijd van de OSS, de turbulente voorganger van de *Central Intelligence Agency*. Drie jaar lang had hij in de ondoordringbare oerwouden van Birma,

Thailand en Maleisië verstopptertje gespeeld met de Japanners. Met zijn acties had hij duizenden geallieerde levens gered. Hij sprak Thais, Chinees, Maleis en een half dozijn plaatselijke dialecten, en hij kende Zuidoost Azië als zijn broekzak.

In die tijd had Malko er geen enkele behoefte aan zich met de inlichtingendienst in te laten. Met zijn gevoel voor mooie dingen en het kapitaal waarover hij beschikte, was hij eerder antiquair of binnenhuisarchitect geworden.

Maar aan het einde van de avond had Jim Stanford hem terzijde genomen en hem op

de man af gezegd: 'Er is op dit moment een organisatie in de maak, iets opwindends voor een jongeman als u.' Het ging gewoon om de CIA. Malko had Jim weer opgezocht. Deze had hem voorgesteld aan een hoop militairen en zeer geheimzinnige ambtenaren. Steeds had Jim zich voor hem garant gesteld. Zo erg zelfs, dat Malko zich erover verbaasd had. Toen had de Amerikaan gezegd: 'Al twee jaar overleef ik alleen omdat ik altijd wist wie ik wel of niet kon vertrouwen.' Het uitstekende geheugen van Malko, zijn charme en het feit dat hij voor het communisme was gevlucht, hadden de rest gedaan. Hij had voor een

administratieve loopbaan kunnen kiezen, maar hij had de voorkeur gegeven aan de afwisselende wereld van de geheim agenten.

Jim Stanford had zijn eerste stappen begeleid en had hem raad gegeven bij zijn eerste opdrachten. Zo nu en dan schreven ze elkaar en als ze elkaar ontmoetten konden ze het altijd erg goed samen vinden, verbonden door een soort geheime verstandhouding. Ze waren allebei van hetzelfde kaliber: onafhankelijk en uit op avontuur.

Jim Stanford was geen beroepsspion, maar een van de laatste grote avonturiers.

Trouwens, toen de oorlog voorbij was, was

hij niet terug naar de Verenigde Staten
gegaan, maar was hij getrouwd met een
prachtige Thaise en had zich in Bangkok
gevestigd als handelaar in Thaise zijde,
een handeltje waarmee hij al snel de
autochtonen voorbijstreefde, gedeeltelijk
dank zij zijn contacten onder de
plaatselijke bevolking.

Zijn huis in Bangkok was een soort
museum voor Thaise en Khmer-kunst
geworden. Een museum dat met groot
enthousiasme bezocht werd door
antiquairs uit de hele wereld.

Jim Stanford.

Malko sloot zijn ogen en zag in gedachten
de lange, slanke gestalte voor zich, zijn

zilvergrijze haar en zijn gezicht met de eeuwig plagerige glimlach. Hij had hem twee jaar geleden nog in New York ontmoet. Jim was gekomen om een opslagplaats te huren, maar hij had ervan afgezien. Geschrokken door het jachtige levensritme van de stad was hij teruggevlogen naar zijn geliefde Thailand. Voordien had hij nog met Malko in een kleine bistro aan 42nd Street geluncht. Hij had gelukkig en ontspannen geleden. ‘Zaken zijn ook leuk,’ had hij Malko toevertrouwd. ‘Voor mij is het afgelopen met de geheime dienst. Ik stop ermee.’ Malko had David Wise aangekeken. ‘Wat is er met Jim Stanford gebeurd?’

‘Hij is verdwenen. Op een ochtend is hij van huis gegaan, zoals elke ochtend na zijn vrouw te hebben gekust, om een eindje te gaan rijden. Hij is nooit meer teruggezien. Alleen zijn auto is honderdvijfentwintig kilometer van Bangkok teruggevonden, zonder dat er iets mee aan de hand was. Daarna niets meer. Geen eis om losgeld, geen lijk, de plaatselijke politie begrijpt er niets van.’ Bij de inlichtingendienst is een verdwijning nooit een goed teken. Vreemd genoeg maakte Malko zich niet ongerust. Hij kon zich niet voorstellen dat er iets met de onverwoestbare Jim Stanford gebeurd kon zijn. Kennelijk was Jim er

niet helemaal mee gestopt. Als je eenmaal in dat wereldje gewerkt hebt, kom je er nooit meer helemaal van los, of je wilt of niet. Zelfs al word je zijdekoopman.

‘Heb je er iets op tegen om naar Bangkok te gaan?’ had David Wise beleefd gevraagd.

Dat had Malko doen opschrikken. ‘In Thailand hebben we meer dan genoeg mensen zitten,’ protesteerde hij. ‘Mensen die veel beter op de hoogte zijn dan ik. Dit is een lokale kwestie. Hiervoor moet je ter plaatse inlichtingen inwinnen, contacten hebben. Het kantoor in Bangkok is daar veel beter voor uitgerust dan ik, nietwaar?’